

[Kirkeministeren.]

fået anvist den uden for byen beliggende losseplads som eneste mulighed; der var ikke plads på kirkegården til forbrænding, hvad man gerne havde set. Der var truffet aftale med en dansk vognmand om, at han skulle dække brædderne til med det samme. På grund af det overmåde dårlige vejr skete det først næste dag, men der har næppe været nogen af befolkningen på lossepladsen den dag. Derimod indfandt der sig en pressefotograf fra Langelands Avis, specielt opfordret dertil af en journalist fra B.T., der vel skulle have noget stof — er det for skarpt at sige? — til at øge den almindelige forargelse. B.T. brugte dog ikke billedet, det havnede i Ekstra Bladet, hvilket måske ikke forbavser nogen. Bemærkelsesværdigt er det, at Langelands Avis ikke selv brugte billedet. I Rudekøbing følte man sig ilde berørt over, at der var blevet fotograferet, og sognepræsten foranledigede, at negativet blev kasseret.

Det er mit håb, at denne redegørelse må have givet det ærede medlem hr. Damsgaard de oplysninger, han ønskede. Det ærede medlems tvivl om lovhjælp for kirkeministeren til at gennemføre, hvad der nu er sket og vil ske, gjaldt jo særlig de tilfælde, hvor pårørende har gravstedsret. Hvad det angår, er al tvivl udelukket. Lad mig gentage: disse grave flyttes ikke uden direkte ønske fra gravstedsejerne. Men mon det ærede medlem derefter trods alt ikke vil være enig med mig i, at jeg ikke alene har ret, men også pligt til at føre den for Danmark bindende dansk-tyske overenskomst til ende, når administrationen af denne overenskomst nu engang påhviler kirkeministeriet? Det er ganske enkelt min opgave, omend langt fra en livssag for mig, som det ærede medlem forbløffende nok udtrykte sig.

Til dette vil jeg gerne føje nogle slutbetragtninger. Det er beklageligt, at visse dagblade har fundet det rimeligt at køre denne sag ud på en mosegrund, hvor svampevækst fra besættelsestiden og krigens onde år endnu har rødder. Der er intet beskæmmende i, at Danmark følger international skik, hvad samlingen af de tyske krigsgrave angår. Krig er frygtelig, dens følger tragiske, gravflytning er i sig selv en sørgelig sag, men hvorfor skabe unødigt uro og

ubehag om den? Det er en kendsgerning, som taler til de danske menighedsråds ære, at de tyske grave er blevet passet smukt og godt i de 20 år, hvor Danmark var forpligtet; men nu er det efter den dansk-tyske overenskomst Tyskland, der må anses for gravstedsejer, undtagen i de enkelttilfælde, der er nævnt.

Efter min bedste overbevisning bør vi med ro og værdighed føre sagen til ende i henhold til overenskomstens aftaler.

Den første sag på dagsordenen var:

Spørgsmål til ministrene.

Af *Haustrup Clemmensen* til udenrigsministeren:

„Hvornår forventer ministeren at kunne udvirke lighed i vilkårene for den dansk-tyske grænsehandel?“

Haustrup Clemmensen: Danske statsborgere, der efter en udenlandsrejse vender tilbage til Danmark, har som bekendt ret til toldfrit at medtage varer for indtil 350 kr., idet der dog gælder visse særregler for spiritus og tobak, bl. a. under henvisning til de allerede temmelig høje danske afgifter på dette område.

Jeg vil gerne understrege, at denne 350 kr.s regel ønsker jeg ikke skærpet; jeg tror tværtimod, det er naturligt, at rejselivsteltelserne bliver så mange som muligt; men jeg er overbevist om, at ensartede regler på dette felt bør være gældende. De tilsvarende tyske regler levner ud over ret til turistsouvenirs kun mulighed for toldfrit at indføre for 2 DM — det er jo ikke så forfærdelig meget. På denne baggrund tror jeg man har lov til at sige, at der ikke mindst i den dansk-tyske grænsehandel bliver en ganske urimelig forskelsbehandling. Jeg er klar over, at Tyskland naturligvis må have ensartede regler ved sine grænser, men jeg finder, at disse tyske regler over for de mere liberale danske virker som en udpræget forskelsbehandling, og forstår derfor fuldt ud, at den sønderjyske handelsstand føler sig overordentlig dårligt behandlet i dette tilfælde.

Jeg er ganske klar over, at den høje rege-